

a jak...“, vysvětluje vodníček. Na to Všudybyl: „Ona je vlastně zkouší, prohlubuje jim poznatky, sděluje vlastní zkušenosti, vzbuzuje zájem. Moudrá babička“ a dodává: „Takže dnes se ve mlýně karty nehrají, co?“

„To tedy ne,“ řekl vodníček. „Nemůžeme přece zábavou rušit babiččinu péči o mladá pokolení! A co ty máš letos za úkoly?“

„Ale, byl za mnou šéf přes Anděly strážné, kteří mají v tomto obvodu pod ochranou děti, a požádal mě o doprovod pana faráře z Křečovic do Nahorub, kde se každé úterý věnuje dětem. Sám, přírodou, pěšky (tenkrát to jinak ani nešlo).“ A dovysvětluje: „Andělé se totiž vznášejí a chození by jim mohlo dělat potíže...“

Ještě přiznává: „Dělám to rád. S panem farářem si povídáme, paní řidičí umí vařit dobré kávo, ale co hlavně – když si přichvátneme, stihneme ranní zpívanky. Před vyučováním totiž každá třída zpívá, pěkně nahlas, jednu národní písničku! Také se mě optali, jakou bych si přál? Povídám: „Nějakou o lese!“ Zazpívali mi – Zelení hájové – dodnes ji slyším!

Si -

Zveme Vás:

- V neděli 7. září na posvícení v Jesenici. Mše svatá v 9:30 hodin.
- Ve čtvrtek 11. září. 2008 v 15:00 do kostela sv. Martina na zahájení výuky náboženství v Sedlčanech.
- Na pouť ke kapličky Panny Marie Bolestné v Boru v neděli 14. září. Mše svatá od 14:30 hodin.
- V úterý 23. září. 2008 v 15 hodin na fotbalové utkání kněží ČECHY : MORAVA na hřišti Tatranu Sedlčany. Přijďte fandit našim novým sedlčanským reprezentantům!
- Na svatováclavskou národní pouť do Staré Boleslavi. v sobotu 27. září 2008. Bližší informace budou sděleny v ohláškách. V případě dostatečného zájmu bude z našich farností vypraven zvláštní autobus.

Uzávěrka příštího čísla 16. září 2008

FARNÍ LISTY, občasník farností Dublovice, Chlum, Jesenice, Kosova Hora, Počepice a Sedlčany. Vydává Farnost Sedlčany, Komenského nám. 44, tel., fax: +420 318 822 970, e-mail: farnost.sedlcany@centrum.cz P. Marek Miškovský, administrátor, tel.: 724 550 009, marek.miskovsky@quick.cz; P. Kamil Vrzal, farní vikář, tel.: 728 775 536, doncamillo@centrum.cz. Redakce: P. M. Miškovský, P. K. Vrzal, B. Němeček, L. Jelen. Neprodejné .

č. 5/2008

31. srpna 2008

VÍTÁME
NOVÉ KNĚZE

Cesta do Sedlčan

Jak jste si jistě všimli, objevili se v našich farnostech dva noví kněží: administrátor P. Marek Miškovský a farní vikář (kaplan) P. Kamil Vrzal. V následujících rádcích se o nich máte možnost seznámit více.

Děkuji za vaše milé přivítání.

Je mnoho darů, za které nebudeme celou věčnost dost děkovat. Prvním z nich je dar rodiny, našich rodičů, kteří nás vychovali a druhým je dar víry. Dostalo se mi obojího. Vyrostl jsem v normální katolické rodině. To znamená, že mám jednoho tatínka, jednu maminku a několik sourozenců k tomu a o víře v Pána Boha jsem nepotřeboval diskutovat, protože tu jsem viděl kolem sebe jako něco přirozeného. Pocházím z Prahy-Sřešovic, z farnosti sv. Norberta. V kostele sv. Norberta jsem byl pokřtěn a v něm jsem také začal ve svých pěti letech ministrovat. Tenkrát v něm sloužil otec Dr. Jaroslav Zrzavý. Pod jeho vedením jsem poznával život víry. V jeho životě jsem pak viděl život svatého kněze: lásku k Pánu Ježíši, zvláště v eucharistii, a lásku k lidem. (To všechno jsem si uvědomil až mnohem později.)

Po maturitě na stavební průmyslovce jsem pokračoval dál ve studiu, abych se stal stavařem-vodařem. Když jsem končil studium, dostal jsem možnost podílet se na zajímavém projektu v cizině. Nabídku jsem přijal a rok jsem pobýval Švýcarsku, kde jsem poznal dalšího skvělého kněze, českého misionáře, salesiána P. Josefa Šimčíka. Jako cizinec jsem vnímal místní církev s jejími problémy v jiném světle a začal jsem si uvědomovat i mnoho svých nedostatků. Asi od poloviny mého pobytu jsem se začal pravidelně modlit sv. růženec s prosbou o světlo do mého dalšího konání: Mám dál studovat, začít pracovat nebo jít na vojnu?

Pomalou si ve svém tázání začal uvědomovat, že nejprve je třeba vyřešit otázku mého životního povolání. Začal jsem vidět, že chci-li být upřímný, musím se tázat úplně od začátku a nevyklouzat žádnou možnost předem. Došlo mi, že ode mne může Bůh nakonec chtít i něco jiného, než jsem si pro něj připravil. Polilo mě horko. Chtěl jsem však pravdivou odpověď a tak jsem to nevzdal. Nastal boj na kolenou, boj s Pánem Bohem. Pokračoval jsem se svatým růžencem a postupně se přede mnou rýsovaly nové obzory, které jsem si nikdy nepředstavoval ani nepřál. Připustil jsem i možnost kněžství.

V tomto rozpoložení jsem se vrátil domů a dokončil školu. Prosil jsem o modlitby – zvláště sestry karmelitky v Praze a v Dačicích, kam jsme s kamarády jezdili pomáhat při zařizování nového kláštera. Po nějakém měsíci mi už bylo jasno: Mám být knězem. Potřeboval jsem však někoho, aby se mnou vše probral. Po krátkém hledání jsem nakonec skončil u našeho bývalého pana faráře, otce Jaroslava, který tou dobou působil ve vedlejší farnosti sv. Gotharda v Praze-Bubenči. Ten mě takřikajíc „rozebral“. Položil přede mne všechny radosti i těžkosti kněžského života požadavky a úkoly a na závěr našeho rozhovoru mi řekl ať přijdu, až budu mít jasno. To bylo přesně to, co jsem potřeboval. Třetí den jsem byl zpátky a pak už šlo vše jako na drátku.

Nejprve audience u pana kardinála, potom seminář, studium, modlení... Byly jistě i těžké chvíle, kdy jsem měl pochybnosti o sobě, ale o svém povolání už ne – v tom byl klid a tichá radost spojená s očekáváním.

Během doby přípravy jsem absolvoval roční základní vojenskou službu a po ukončení studia roční pastorační praxi v Budyni nad Ohří. Po jáhenském svěcení, které mi udělil pan kardinál 28. května roku 2002 jsem rok působil v Kolíně a 21. června roku 2003 jsem byl v pražské katedrále sv. Víta vysvěcen na kněze.

Od července 2003 jsem byl kaplanem u sv. Antonína v Praze-Holešovicích a u sv. Gotharda v Praze-Bubenči. Dva kaplanské roky uplynuly a od 1. září 2005 jsem byl ustanoven administrátorem v Roudnici nad Labem a excurrento v dalších sedmi (resp. osmi) farnostech, které byly od 1. 1. 2006 sloučeny do jedné „velkofarnosti“ Roudnice nad Labem. Na svém prvním samostatném místě na Podřipsku jsem prožil krásné necelé tři roky, abych se k 1. červenci 2008 přesunul blíž k Věčnému městu – na jih k vám do Sedlčan, Počepic, Kosovy Hory, Jesenice, Chlumu a Dublovic. Spolu s otcem Kamilem si zatím užíváme letního sídla v Počepicích, v září se však budeme stěhovat do bytu v Sedlčanech.

Každý den nestačím v údivu děkovat Pánu za vše, co denně zažívám všude tam, kam mě On posílá. Modlím se za vás, za vaše rodiny a všem vám žehnám.

Váš P. Marek Miškovský

Je to už dlouho, kdy jsem psal něco o sobě. Psát o sobě je nejlehčí, protože člověk zná sám sebe ze všeho nejlíp. Zároveň však nejtěžší, protože nikdy nevíte, co druhé o vás zajímá. Situaci často ulehčí, když někdo s vámi na toto téma vede rozhovor. Někdy však postačí, když si o sobě přečtete, co jste psali naposledy. To však nemohu, neboť se mi při stěhování ztratil z počítače patřičný soubor. Situace se tedy znovu opakuje, a já jsem na tom stejně:

„Dovolte mi, abych se vám farníkům Sedlčanska krátce představil“

Jmenuji se Kamil Vrzal, jsem rodák z Bystřice u Benešova, kde jsem prožil hezkých 20 let dětství a dospívání. Naše rodina, jak se říká „je věřící“. Moji rodiče mě a moji starší sestru nejen vedli k víře, ale především nám byli vzory víry. Díky

PS: Srdečně zveme všechny děti, které mají chuť se pravidelně scházet, hrát si dobrodružné hry a něco užitečného se naučit na společné schůzky A-TOM, které se konají vždy v pátek odpoledne na faře v Sedlčanech od 15.00 hod. Už teď se na vás těší parta vedoucích z Tábora u Jezera Balvanů. ☺

Naše pout' po Moravě

Před pár týdny jsme se my, starší kluci od Tomíků ze Sedlčan, vydali na více jak týdenní vandr po Moravě. Jako první místo naší pouti byly vybrány Beskydy. Zažili jsme zde spoustu legrace a prochodili spoustu kilometrů. S téměř dvacetikilovými batohy na zádech jsme zdolávali Lysou horu, údolní nádrž Šance, horu Smrk, turisty vyhledávané Pustevny, sochu Radegasta i samozřejmě Radhošť s kostelíkem se sousoším sv. Cyrila a Metoděje.

Beskydy jsou tvrdé hory a prověřily i naši vytrvalost svými pověstnými dešti. Oč více bylo deště, o to více sladkých borůvek lemovalo naši cestu a nejedno sousto osladio náš jídelníček. Na úpatí Beskyd jsme navštívili unikátní skanzeny v Rožnově pod Radhoštěm a hurá do další části naší trasy - pohoří Chřiby. Poutnickou cestou z Koryčan přes zříceninu hradu Cimburk, Kazatelnu a starobylý hrad Buchlov jsme doputovali až do cíle - na Velehrad.

Zde se právě konalo celostátní setkání mládeže AktIv8. Bylo bezvadně zorganizované a pestré. Velmi se nám líbily nejen mše sv. v bazilice, ale i hudební a doprovodný program na prostranství před ní. Koncertovala zde skupina Sonicflood z USA. Hrála perfektně. Na setkání mohlo být skoro 7000 účastníků. Prohlédli jsme si i archeologický skanzen v Modré u Velehradu a seznámili jsme se s životem Slovanů z doby, kdy na tato místa přišli naši věrozvěstové Konstantin a Metoděj. A už tu byl konec našeho putování. C

estou domů jsme si pochvalovali přesnost vlaků EC, které jezdily na minutu přesně. Došly nám zásoby jídla, čistého oblečení, a tak plni nezapomenutelných zážitků, které nám nikdo nemůže vzít, jsme dorazili do svých domovů.

-ljml-

Zase jedna z Pohádkového údolí – ze dřívějška.

Za ještě vlahého zářijového podvečera se potkal vodník Česílko se skřítkem Všudybylem. Na můstku přes bystřinu, které táborníci říkají „Bobří řeka“. Proč – to jindy.

„Jdeš určitě ze mlýna, ale co tak brzy?“ – ptá se Všudybyl. „Ale mlynářovic Maruška a Venda, co chodí do Nahorub do školy, mají zítra křesťanskou nauku. A tak se jim jejich babička výrazněji věnuje. Povídá si s nimi, vyptává se co

Náboženství v Sedlčanech – první setkání

Ve čtvrtek 11. září 2008 jsou zvány všechny děti, které chtějí chodit na náboženství v Sedlčanech, v 15 hod. do kostela sv. Martina na první schůzku, kde se dohodnou termíny pravidelných hodin náboženství. (rozvrh hodin, případně rodiče s sebou ☺)

P. Kamil

Tábor u Jezera Balvanů - Galové 2008

Již šestnácté prázdniny prožívaly děti z oddílu A-TOM Jeleni se svými kamarády na letním táboře u Jezera Balvanů. Celkem 44 dětí, 17 praktikantů a vedoucích a samozřejmě i 4 výtečné kuchařky netrpělivě očekávali 13. červenec. Toto „nešťastné“ datum a ani uvítací déšť nám radost ze začátku tábora nezkazily. Ba naopak.

Letošní léto se neslo ve znamení galské tradice, kterou všichni známe hlavně kvůli dvěma kresleným postavičkám Asterixe a Obelixe. Ač toto pokolení dávno zaniklo, k nám byl osud přinejmenším schovívatý. Hlavně tím, že nám poslal toho, jenž galské tradice zná ze všech nejlépe, tedy bájného druida Panoramixe. Ten po více než 2000 letech procítl ze spánku a každý den nám po šesti nejudatnějších tábornících posílal depeše s tím, jak máme ve výcviku dále pokračovat.

V půli tábora do Galské vesnice zavítali rodičové a stejně jako jejich potomci si vzájemně poměřili své síly, zejména v hodu létajícím talířem. Mezi návštěvníky jsme poznali i misionáře ze Sedlčan. P. Marek Miškovský zde pod širým nebem sloužil mši sv.

Dny utíkaly jako voda a díky hrám a romantickým večerům u ohně (někdy doprovázených i tanečními veselnicemi) se již začal blížit konec našeho galského putování. Tím největším úkolem pro nás nakonec bylo nalézt přísady do bájného lektvaru, jenž bude sám velký Panoramix nakonec vařit. Přišel poslední den našeho zápolení a v konečných dvou bitvách se už se definitivně rozhodlo, který z týmů byl ten nejlepší. Po vyhlášení a předání diplomů a cen jsme se posilnili na poslední - tu nejdůležitější - výpravu za Panoramixem. Setkali jsme se s ním nedaleko jeho chýše, kde nám sdělil, že jedna z kytek bohužel uvadla, ale i tak se pokusí onen nápoj uvařit. Protože již ve svém věku nedokáže vše zastat sám, pozval z říše těch, kdo nás již dávno opustili, dva své pomocníky Astreixe s Obelixem. Po složitém rituálu vaření nápoje ho předali nám, aby jeho posilující síla naplnila naše životy. Panoramix, již znaven tak velkým obřadem, odvolal zpět své dva pomocníky, rozloučil se s námi, a z jeho slov a pomalých gest jsme poznali, že je to naposledy, co s někým mluví. Odešel a naposledy usnul kdesi ve své chýši, s ním ale neusnulo něco, co si každý z nás odnesl ve svém srdci. Jsou to zážitky, zkušenosti a hlavně přátelé, které jsme si tu našli. Ty už máme na celý život!

Šéfix – Tomáš Budka

tomu byl pro mě svět víry něčím konkrétním a jasným. Dodnes rád vzpomínám na bystřický kostel a především na dění kolem něj. V rozhodování o svém zaměstnání jsem pokračoval v rodinné tradici a vyučil jsem se a pracoval jako truhlář. V době mého dospívání bylo pro mě důležité, že jsem mohl patřit do party mladých lidí, kteří vyznávali stejné hodnoty. Rád vzpomínám na setkání, které probíhala na faře ve Voticích nebo v nedalekých Štětkovcích (farnost Kosova Hora), která trvají dodnes. Důležité místo v mém životě bylo konání náhradní vojenské služby „civilky“ ve středisku mládeže v Deštném v Orlických horách. Rok a půl trvající služba mě naučila životu a práci v týmu lidí. Svým způsobem byla i rozhodující pro mé kněžské povolání. Tuto cestu jsem nastoupil v roce 1998 vstupem do Teologického konviku v Litoměřicích, o rok později jsem pokračoval v přípravě v kněžském semináři v Praze-Dejvicích a studiem na Katolické teologické fakultě.

Z pobytu v kněžském semináři se znám s P. Markem Miškovským, který byl o tři ročníky výš. Vzpomínám na páteční odpoledne, kdy jsme chodovali hrát fotbal. Těší mě, že tyto fotbalové zápasy neskončily, ale přeměnily se ve vyšší ligu, kdy se nyní dvakrát do roka sejdeme a hrajeme prestižní duel kněží Čech a Moravy. Upozorňuji, že podzimní utkání se bude hrát v úterý 23. 9. v Sedlčanech od 15.00 hod. Jste srdečně zváni!

V roce 2004 jsem zdárně ukončil studium na KTF UK a byl v září panem kardinálem Miloslavem Vlkem vysvěcen na jáhna. Svou jáhenskou službu jsem vykonával v Kolíně nad Labem. Jen připomenu, že Kolín nás opět s P. Markem spojuje. Jáhenskou službu v Kolíně vykonával o dva roky dřív. V červnu 2005 jsem byl panem kardinálem vysvěcen na kněze a ustanoven farním vikářem ve III. pražském vikariátu na Lhotce, kde jsem působil tři roky. Musím se přiznat, že z Prahy jsem měl vždy spíše obavu. Praha mě svou velikostí a anonymitou odrazovala. Nikdy jsem si pořádně nedovedl své působení v Praze představit. Nakonec vše bylo jinak. Ve lhotecké farnosti se mi moc líbilo. Zázemí farnosti, upřímnost víry a otevřenost lidí pro spolupráci mi dodávalo odvalu a radost, jak v kněžské službě, tak v osobním životě.

Od července 2008 jsem byl ustanoven farním vikářem v Sedlčanech a okolních farnostech. Musím se přiznat, že rozhodnutí pana arcibiskupa bylo pro mě překvapením. Nečekal jsem ho. Utěšilo mě, že přicházím do kraje, který mi není neznámý a cizí. Čas od času jsem na Sedlčansko jezdil na návštěvu za kamarády. Domů k rodičům do Olbramovic to mám co by kamenem dohodil a zbytek do čtyř hodin došel. Říkám si, že překvapení v životě není nikdy dost, tak proč ne. Po více jak měsíci života v Sedlčanech a okolních farnostech zjišťuji příjemnou věc, že se mi zde líbí a upřímně se těším na vše, co budu moci společně s vámi prožít.

Tímto alespoň ve stručnosti přijměte moje představení ve farním listě a těším se na příležitost k dalšímu vzájemnému poznání.

P. Kamil Vrzal, farní vikář (kaplan)

Popojížd'ka na AktIv8

Co si představíte pod tímto názvem? „Popojížd'ka na AktIv8“ je názvem putování na celostátní setkání křesťanské mládeže na Velehradě 2008. AktIv8 je anglickou zkratkou pro biblický verš – Skutky apoštolů, kap. 1 verš 8

Tři kněží a kupa mladých

Popojížd'ka začala v neděli 13. 7. 2008 na faře v Kosově Hoře. Zde si mohli mladí poutníci s pány kněžími P. Markem Miškovským, P. Kamilem Vrzalem a P. Honzou Böhmem hezky popovídat. P. Marek s přemírou humoru připomínal poutníkům podstatu putování na takovéto místo jako je Velehrad. Z jeho slov si mladí mohli odnést asi toto: putovat znamená nést Krista lidem kolem sebe a možnost se dát, tzn. obětovat těžkosti s putováním za někoho konkrétního. A jak se říká: čím více kněží dohromady, tím více legrace, tak toto mohli mladí při společné večeři doslovně zažít. Možná i proto P. Kamil při odchodu nezapomněl s lehkostí dodat: „Mějte se hezky, ať se Vám dobře šlape,..., no, a taky si to tady teď, po našem odchodu dobře přeberte ...“.

Nedělní zahájení Popojížd'ky mladí zakončili přímo v tichém, do noci zahaleném kostele. Před lehce osvěceným svatostánkem se kamarádi modlili. Jelikož se modlili zpěvem, pár z nich by nejraději zpívalo Pánu celou noc.

Kroměříž a automobil jako záchrana z nebe

Já se skupinkou dalších pěti lidí jsme se ve středu 16. 7. 2008 vydali na dlouhou a hlavně pro naši řidičku Ivku Čihákovou, namáhavou cestu do Kroměříže. Naše úmysly a prosby jsme při jízdě autem v modlitbě růžence vložili do rukou Panny Marie. Mnoho legrace jsme zažili hlavně při přestávkách s cílem občerstvení. Odpoledne jsme dorazili do Kroměříže, kde jsme se setkali s našimi kamarády a kamarádkami, kteří putovali už od neděle. Putování po Beskydech s plnou polní je udolalo. Bylo vidět, že toho mají až po krk. A tak byli spokojení, hlavně děvčata, že si mohli dát krosny do auta. Společně jsme se zatajeným dechem nad krásou tohoto města prošli Kroměříž s našim vzácným průvodcem, s řeholní sestrou Eliškou, která nás zavedla až do jejich kláštera Sester Svatého Kříže. Zde jsme strávili noc. Nedělním poutníkům byla postel a střecha nad hlavou již vzácností ..., a tak se děvčata zkrášlovala a chlapi vedli v poho důležité rokování. To že v klášteře je radost, smích, velké pláně „ručně obdělávané zahrady“, nám v povídáním o svém životě prozradila velmi vtipná sestra Emanuela a neustále usměvavá etra Eliška. Po kulturních a dalších zážitcích nás autobus dopravil do Cetechovic a odtud jsme již pokračovali po svých.

Bahno a bahno a zase bahno

Cestou na Velehrad nás občas zastihl déšť. Na posledním úseku cesty byl déšť vytrvalejší, a tak nás poutní místo přivítalo bahnem a bahnem a zase bahnem.

Kolíky od stanů jsme nemohli zatlačit do země, jak jsme měli nohy zadělané, a boty o několik kil těžší. Jak však bylo večer počasí nepříznivé, o to krásnější počasí nám bylo dopřáno do dalších dnů. Co to tedy mělo být? Možná nám Bůh bahnem dával otázku: „S čím a proč jste na na AktIv8 připutovali?“

Program AktIv8

Program setkání nabízel mladým lidem mnoho sportovního vyžití (z těch netradičních například vodní fotbal), mše svaté, přednášky - při jejichž výběru mají nerozhodní lidé trochu problémy, workshopy, adorace, zpovědní služba, katecheze otců biskupů, P. Vojtěcha Kodeta, atd., ale také koncerty. Ty se konaly hned dva, nejprve nám zazpívala slovenská skupina Tretí deň a poté anglicky zpívající Sonicflood. Pro mě to byl krásný zážitek.

Vigilie: mrazení v zádech se slzami v očích a déšť z nebe

Poslední večer jsme mohli prožít celonoční vigilii. Při které nás mrazilo v zádech, tekly slzy po tvářích a to díky svědectví jedné matky. Ta vystoupila na pódium před 7000 mladých lidí a sdělila nám otevřeně, co prožívala po době, kdy přišla před svými očima o své dvě dospělé děti. Svědectví nás oslovilo na tolik, že snad všichni věříme tomu: Duch svatý v jejím životě působí, bez Něj by asi dnes nemohla dělat dobré věci, které dělá. Vigilii zakončovala závěrečná mše, která se konala už ve čtyři hodiny ráno. Možná si kladete otázku: A to jste vstali na čtvrtou ranní hodinu? Naše 25členná skupina spala přímo pod širákem na free place, kde jsme těsně před mší tvrdě usnuli. Půl hodiny před mší začal deštěk, který nás přes svou lehkost probral. I pan arcibiskup Jan Graubner nezapomněl připomenout na začátku mše: „Pán je milostivý, poslal nám k probrání lehký dešť“. Mše byla krásná, zažili jsme to, co mladí dnes moc nezažívají: pomalé svítání, a svaté přijímání při ptačím koncertu. Po mši následovalo děkování lidem, kteří se zasloužili o toto setkání, a rozesílání nás mladých do světa, abychom v síle Ducha Svatého zvěstovali Pána Ježíše a Boží království všem lidem. Poté se zpívalo, tančilo, radovalo hodovalo a loučilo

Celé setkání se mi moc líbilo a jsem ráda, že se takové akce pro mladé pořádají. Vřele doporučuji!

Lucie Kubecová

Výzva

Každou sobotu v Domově důchodců v Sedlčanech slavíme v 15 hod. mši svatou pro jeho obyvatele. Účastníků bývá přes dvacet. Někteří však potřebují pomoci doprovodit nebo dovézt na vozíku. Pomoc se svozem víceméně stojí na velice ochotné paní Havlové. Když je však sama, není to jednoduché. Proto vás prosím: zkuste se zamyslet, zda byste někdo nemohl dát dvě hodinky sobotního času službě potřebným. Kontaktujte kněze na tel. 724 550 009 nebo paní Havlovou na tel. 736 230 849 Děkuji za vaši ochotu

P. Marek